

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (sjunde avdelningen)

den 4 december 2008 *

I mål T-284/08,

People's Mojahedin Organization of Iran, Auvers-sur-Oise (Frankrike),
inledningsvis företrädd av advokaten J.-P. Spitzer, och D. Vaughan, QC, därefter av
J.-P. Spitzer, D. Vaughan och M.-E. Demetriou, barrister,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, inledningsvis företrädd av G.-J. Van Hegleson, M. Bishop
och E. Finnegan, därefter av M. Bishop och E. Finnegan, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

* Rättegångsspråk: engelska.

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues och A.-L. During, båda i egenskap av ombud,

och av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av P. Aalto och S. Boelaert, båda i egenskap av ombud,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets beslut 2008/583/EG av den 15 juli 2008 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2007/868/EG (EUT L 188, s. 21), i den mån beslutet berör sökanden,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (sjunde avdelningen)

sammansatt av ordföranden N.J. Forwood (referent) samt domarna D. Šváby och L. Truchot,

justitiesekreterare: handläggaren C. Kantza,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 3 december 2008,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 För en redogörelse av den tidigare bakgrunden till förevarande tvist hänvisas till förstainstansrättens dom av den 12 december 2006 i mål T-228/02, *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mot rådet* (REG 2006, s. II-4665), punkterna 1–26 (nedan kallad domen i mål T-228/02), och av den 23 oktober 2008 i mål T-256/07, *People's Mojahedin Organization of Iran mot rådet* (REG 2008, s. II-3019), punkterna 1–37 (nedan kallad domen i mål T-256/07).
- 2 I dom av den 7 maj 2008 avslag Court of Appeal (England and Wales) (domstol i andra instans (England och Wales), Förenade kungariket) (nedan kallad Court of Appeal), den begäran om prövningstillstånd som Secretary of State for the Home Department (inrikesministern, Förenade kungariket) (nedan kallad Home Secretary) hade ingett avseende det beslut som Proscribed Organisations Appeal Commission (kommission som prövar överklaganden beträffande förbjudna organisationer, Förenade kungariket) (nedan kallad POAC) fattade den 30 november 2007. I sistnämnda beslut biföll denna instans ett överklagande av Home Secretarys beslut av den 1 september 2006, att inte

häva förbudet avseende People's Mojahedin Organization of Iran (nedan kallad sökanden eller PMOI), i egenskap av organisation som deltar i terrorism och ålade Home Secretary att förelägga Förenade kungarikets parlament ett förslag till beslut (*Order*), varigenom sökanden avlägsnas från förteckningen över förbjudna organisationer i Förenade kungariket enligt Terrorism Act 2000 (2000 års terroristlag).

- 3 Den slutsats som återgavs i Home Secretarys beslut av den 1 september 2006, att inte häva förbudet avseende sökanden, enligt vilken sökanden vid den aktuella tidpunkten fortfarande var en organisation som "deltar i terrorism" (*concerned in terrorism*), i den mening som avses i Terrorism Act 2000, kvalificerades i nämnda beslut av POAC som "förvriden" (*perverse*). Enligt POAC:s uppfattning var den enda slutsats som en förnuftig beslutsfattare rimligen kunde dra, oavsett om detta var i september 2006 eller därefter, att PMOI inte längre uppfyllde något av de kriterier som var nödvändiga för att upprätthålla förbudet mot organisationen. Med andra ord framgick det av det material som POAC hade undersökt att PMOI inte längre deltog i terrorism i september 2006 och att organisationen fortfarande inte gjorde det vid tiden för beslutet i fråga (domen i mål T-256/07, punkterna 168 och 169).

- 4 Det framgår av POAC:s beslut (punkt 10) att materialet i fråga innehöll viss information om händelser som inträffat i Frankrike och som berörde PMOI. I detta avseende syftade POAC i synnerhet på den omständigheten att det hade genomförts en husrannsakan i Irans nationella motståndsråds (National Council of Resistance of Iran) (nedan kallat NCRI) lokaler i närheten av Paris den 17 juni 2003, att ett stort antal av NCRI:s medlemmar hade förhörts och att vissa hade kvarhållits men att inget åtal hade väckts trots att en betydande summa pengar hade påträffats.

- 5 Genom ovannämnda dom bekräftade Court of Appeal POAC:s bedömning. Court of Appeal tillade dessutom att den konfidentiella information som Home Secretary hade

framlagt stärkte domstolens slutsats, enligt vilken Home Secretary inte rimligen hade kunnat finna att PMOI hade för avsikt att på nytt begå terroristhandlingar i framtiden.

- 6 Genom beslut av den 23 juni 2008, som trädde i kraft den 24 juni, strök följaktligen Home Secretary PMOI från förteckningen över förbjudna organisationer enligt Terrorism Act 2000. Denna strykning godkändes av de båda kamrarna i Förenade kungarikets parlament.

- 7 Genom beslut 2008/583/EG av den 15 juli 2008 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2007/868/EG (EUT L 188, s. 21) (nedan kallat det angripna beslutet) behöll rådet emellertid sökandens, liksom andras, namn i den förteckning som återfinns i bilagan till rådets förordning (EG) nr 2580/2001 av den 27 december 2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, s. 70) (nedan kallad den omtvistade förteckningen).

- 8 I skäl 5 i det angripna beslutet, av vilket det framgår att PMOI åsyftas, anges följande:

”Beträffande en grupp har rådet tagit hänsyn till att det beslut från en behörig myndighet som tjänade som motivering till att denna grupp upptogs i förteckningen inte längre gäller sedan den 24 juni 2008. Emellertid har nya uppgifter beträffande denna grupp kommit till rådets kännedom. Rådet ansåg att dessa nya uppgifter motiverar att gruppen tas upp i förteckningen.”

- 9 Det angripna beslutet delgavs sökanden genom en skrivelse från rådet av den 15 juli 2008 (nedan kallad delgivningshandlingen). I denna skrivelse angav rådet bland annat följande:

”Rådet har beslutat att på nytt ta upp [PMOI] i förteckningen ... Rådet har noterat att det beslut från en behörig myndighet som tjänade som motivering till att [PMOI] upptogs i förteckningen inte längre gäller sedan den 24 juni 2008. Rådet har emellertid mottagit nya uppgifter som är relevanta för detta upptagande. Efter att ha beaktat dessa uppgifter har rådet beslutat att [PMOI] än en gång ska tas upp i den ovannämnda förteckningen. Rådet har därför ändrat sin motivering härefter.”

- 10 I den motivering som bifogats delgivningshandlingen (nedan kallad motiveringen) framförde rådet följande:

”[PMOI] är en grupp bildad år 1965 med det ursprungliga syftet att störta Shahens regim. Dess medlemmar har därvid deltagit i avlägsnandet av flera tusentals 'agenter' från den tidigare regimen och anses tillhöra dem som var ansvariga för tagande av gisslan vid Förenta staternas ambassad i Teheran. Till att börja med räknades PMOI som en av den islamiska revolutionens mest radikala aktörer. Efter att organisationen hade förbjudits gick den under jorden och genomförde ett flertal dåd mot den sittande regimen i Teheran. Organisationen ligger således bakom terroristattentat, däribland attentatet mot sätet för Islamic Republican Party den 28 juni 1981, under vilket mer än ett hundratal av regimens mest framträdande tjänstemän dödades (ministrar, parlamentsledamöter, höga tjänstemän) och mordet på president Rajai och hans premiärminister Javad Bahonar den 30 augusti 1981. I april 1992 utförde PMOI terroristattacker mot diplomatiska representationer och iranska anläggningar i tretton länder. Under presidentvalskampanjen 1993 tog gruppen öppet på sig ansvaret för ett antal attacker mot oljeanläggningar, däribland det största raffinaderiet i Iran. I april 1999 tog PMOI på sig ansvaret för mordet på den ställföreträdande stabschefen för Irans väpnade styrkor, Ali Sayyad Shirazi. År 2000 och år 2001 tog organisationen på sig ansvaret för att dess medlemmar deltagit i nya kommandouppdrag mot armén och

iranska regeringsbyggnader nära gränsen mellan Iran och Irak, och den 5 februari 2000 genomförde organisationen en attack med dödlig utgång mot officiella byggnader i Teheran. Det har vidare inletts förundersökningar mot medlemmar i denna organisation, som är etablerad i olika medlemsstater i Europeiska unionen, avseende brottslig verksamhet när det gäller finansieringen av dessa medlemmars verksamhet. Dessa handlingar omfattas av bestämmelserna i artikel 1.3 a, c, d, f, g, h, och i i gemensam ståndpunkt 2001/931 och har begåtts i de syften som avses i artikel 1.3 i och iii i denna gemensamma ståndpunkt.

[PMOI] omfattas av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001.

I april 2001 inledde parquet antiterroriste (åklagarmyndighetens antiterroravdelning) vid Tribunal de grande instance de Paris en rättslig utredning avseende anklagelser om 'samröre med brottslingar i syfte att förbereda terroristhandlingar' enligt de villkor som föreskrivs i fransk rätt i lag 96/647 av den 22 juli 1996. De undersökningar som genomfördes inom ramen för denna rättsliga utredning ledde fram till att personer som antas vara medlemmar i [PMOI] utpekades som dem som låg bakom en rad brott som samtliga hade en huvudsaklig koppling eller en sidokoppling till en kollektiv rörelse med syfte att allvarligt störa allmän ordning genom hot och terror. Förutom föregående brott rör denna information även "finansiering av en terroristgrupp" enligt de villkor som föreskrivs i fransk rätt i lag 2001/1062 av den 15 november 2001 om säkerheten i vardagen.

Den 19 mars 2007 och den 13 november 2007 gjorde parquet antiterroriste de Paris framställningar om ytterligare utredningar avseende personer som utpekades som medlemmar i [PMOI]. Dessa rättsliga åtgärder motiverades av behovet att utreda nya omständigheter som framkommit i de undersökningar som genomförts under åren 2001–2007. De avser i synnerhet anklagelser om 'penningtvätt av direkt eller indirekt vinning av bedrägeribrott mot synnerligen sårbara personer och organiserad bedrägeriverksamhet' med koppling till en terroriströrelse enligt de villkor som föreskrivs i fransk rätt i lag 2003/706 av den 2 augusti 2003.

Ett beslut fattades följaktligen beträffande [PMOI] av en, i enlighet med artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, behörig myndighet.

Rådet noterar att detta förfarande fortfarande pågår och att det utvidgades år 2007 inom ramen för bekämpande av finansiella transaktioner som genomförs av terroristgrupper. Rådet anser att skälen för att uppta [PMOI] på förteckningen över personer och enheter som omfattas av de åtgärder som föreskrivs i artikel 2.1 och 2.2 i förordning nr 2580/2001 fortfarande gör sig gällande.

Rådet har beaktat dessa omständigheter och beslutat att [PMOI] alltjämt ska omfattas av de åtgärder som föreskrivs i artikel 2.1 och 2.2 i förordning nr 2580/2001.”

Förfarande

- 11 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 21 juli 2008.

- 12 Genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag begärde sökanden att målet skulle handläggas skyndsamt, i enlighet med artikel 76a i förstainstansrättens rättegångsregler. Rådet inkom med yttrande över denna begäran den 30 juli 2008 och inkom med svaromål den 10 september 2008. Den 22 september 2008

biföll förstainstansrätten (sjunde avdelningen) nämnda begäran, varefter det skriftliga förfarandet avslutades.

- 13 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (sjunde avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Inom ramen för de åtgärder för bevisupptagning som föreskrivs i artikel 65 i rättegångsreglerna anmodade förstainstansrätten genom beslut av den 26 september 2008 rådet att inkomma med samtliga handlingar avseende antagandet av det angripna beslutet, i den mån som de rörde sökanden. I detta skede av förfarandet kunde sökanden emellertid nekas att ta del av dessa handlingar om rådet åberopade att de var konfidentiella.
- 14 Rådet efterkom denna anmodan, till att börja med genom en handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 oktober 2008. Åtta handlingar hade bifogats rådets svar. Sökanden fick ta del av sju av dessa, vilka inte kvalificerats som konfidentiella. Sökanden uppmanades avge skriftligt yttrande avseende de sju handlingarna i fråga samt avseende begäran om att den åttonde handlingen skulle behandlas konfidentiellt. Sökanden efterkom denna anmodan genom en handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 5 november 2008.
- 15 Rådet efterkom ovan nämnda anmodan, en andra gång, genom en handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 6 november 2008. Till rådets svar hade fyra handlingar bifogats. Sökanden har fått ta del av dessa.
- 16 Genom beslut av den 10 november 2008 tillät ordföranden på förstainstansrättens sjunde avdelning, efter att ha hört parterna, Republiken Frankrike och Europeiska gemenskapernas kommission att intervensera till stöd för rådets yrkanden.

- 17 I enlighet med de bestämmelser om åtgärder för processledning som föreskrivs i artikel 64 i rättegångsreglerna anmodade förstainstansrätten (sjunde avdelningen), genom skrivelse från kansliet den 11 november 2008, rådet dels att inkomma med skriftligt yttrande avseende vissa faktiska påståenden och vissa nya rättsliga argument som sökandens yttrande – som hade inkommit till kansliet den 5 november 2008 – innehöll, dels att förete alla handlingar som den innehade och som beskrev eller rörde det omröstningsförfarande som föregick antagandet av det angripna beslutet, inbegripet protokollen från mötet och omröstningen. Rådet efterkom denna anmodan genom en handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 21 november 2008.
- 18 Inom ramen för samma åtgärder för processledning och i enlighet med artikel 24 i domstolens stadga, anmodade förstainstansrätten (sjunde avdelningen), genom skrivelse från kansliet den 11 november 2008, Förenade kungariket att inkomma med skriftligt yttrande avseende de faktiska påståenden avseende förfarandet om antagande av det angripna beslutet, som sökandens yttrande – som inkom till kansliet den 5 november 2008 – innehöll. Förenade kungariket efterkom denna anmodan genom en handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 20 november 2008.
- 19 Genom en handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 24 november 2008 framförde sökanden vissa skriftliga synpunkter avseende förhandlingsrapporten. Rådet bemötte dessa synpunkter genom en handling som inkom till kansliet den 28 november 2008.
- 20 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 3 december 2008.

Parternas yrkanden

21 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten ska

— ogiltigförklara det angripna beslutet i den del det berör sökanden, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

22 Rådet har yrkat att förstainstansrätten ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

23 Republiken Frankrike och kommissionen har angett att de stödjer rådets första yrkande.

Rättslig bedömning

- 24 Sökanden har åberopat fem grunder till stöd för sitt yrkande att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras. Den första grunden avser en uppenbart oriktig bedömning. Den andra grunden avser åsidosättande av artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och av bevisbördereglerna. Den tredje grunden gäller åsidosättande av rätten till ett verksamt domstolsskydd. Den fjärde grunden avser åsidosättande av rätten till försvar och av motiveringsskyldigheten. Den femte grunden avser maktmissbruk eller åsidosättande av handläggningsregler.
- 25 I sökandens yttrande som inkom till förstainstansrättens kansli den 5 november 2008 har denna vidare åberopat en sjätte grund avseende åsidosättande av en väsentlig formföreskrift. Förstainstansrätten finner att denna nya grund kan tas upp till prövning. För det första föranleds den av rättsliga och faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet, i den mening som avses i artikel 48.2 i rättegångsreglerna. För det andra utgör denna grund, i vart fall, tvingande rätt och kan således beaktas *ex officio*, eftersom den rör åsidosättande av en väsentlig formföreskrift avseende själva villkoren för antagandet av den angripna gemenskapsrättsakten.
- 26 Förstainstansrätten kommer först att pröva denna sjätte grund, sedan den fjärde grunden och slutligen den andra och den tredje grunden tillsammans.

Den sjätte grunden: Åsidosättande av en väsentlig formföreskrift

- 27 I sitt skriftliga yttrande avseende de sju första handlingar som rådet hade inkommit med när det efterkom anmodan i beslutet om åtgärder för bevisupptagning av den 26 september 2008, som inkom till förstainstansrättens kansli den 5 november 2008, åberopade sökanden bland annat en ny grund avseende oegentligheter vid omröstningsförfarandet i rådet beträffande samtliga förslag till gemenskapsbeslut om frykning av penningmedel.
- 28 Till stöd för denna invändning har sökanden hänvisat till ett uttalande som Lord Malloch-Brown, Minister of State to the Foreign and Commonwealth Office (statssekreterare för utrikes frågor och för samväldet) (nedan kallad statssekreteraren), gjorde i House of Lords (överhuset, Förenade kungariket) den 22 juli 2008. När statssekreteraren tillfrågades om skälen till att Förenade kungariket endast lade ned sin röst vid den omröstning i rådet den 15 juli 2008 som ledde till att det angripna beslutet antogs, i stället för att motsätta sig att PMOI behölls i den omtvistade förteckningen, trots POAC:s beslut och Court of Appeals dom, anförde han följande, i enlighet med den officiella utskriften i Hansard av hans uttalande:

”Vi var fast beslutna att följa detta avgörande från [Court of Appeal] och det var därför vi inte kunde stödja den [franska] regeringen som framlade nya uppgifter som inte tidigare hade funnits tillgängliga. På grund av dessa uppgifter kunde denna regering övertyga många europeiska regeringar om att stödja den. När det gäller skälen till att vi lade ned vår röst snarare än att motsätta oss att [PMOI] behölls i förteckningen, var svårigheten att det rörde sig om en övergripande förteckning som omfattade samtliga terroristorganisationer och att det skulle röstas för eller emot denna förteckning. Vi ställdes därför inför den ytterst obehagliga situationen att den äldre förteckningen antingen skulle komma att behållas, vilket inte innebar någon fördel eftersom PMOI omfattades av denna, eller att det inte längre skulle finnas någon lista över

terroristorganisationer i Europa. Vi ansåg att det sistnämnda skulle innebära ett oacceptabelt hot mot Förenade kungarikets folk såväl som mot resten av kontinenten.”

29 Sökanden anser att den omständigheten att medlemsstaterna inte har möjlighet att rösta mot att en viss organisation behålls i den omtvistade förteckningen, om det förutsätts att detta kan styrkas, står fullständigt i strid med de relevanta gemenskapsbestämmelserna och rådets och medlemsstaternas skyldighet att i detalj och i varje enskilt fall pröva frågan huruvida det är motiverat att behålla den berörda personen eller enheten i den omtvistade förteckningen. Sökanden har tillagt att det förefaller framgå av statssekreterarens uttalande, att om Förenade kungariket hade haft möjligheten att rösta enskilt om varje organisation skulle denna medlemsstat (liksom, tror sig sökanden veta, vissa andra medlemsstater) ha röstat mot att sökanden behölls i den omtvistade förteckningen. Med beaktande av den regel om enhällighet som föreskrivs i förordning nr 2580/2001 kunde detta endast ha lett till att sökanden avfördes från nämnda förteckning.

30 Genom denna grund har sökanden gjort gällande att användandet av ett omröstningsförfarande ”i klump” avseende en övergripande förteckning i rådet, utan att det föreskrivs någon möjlighet att rösta enskilt om berörda personer eller enheter vid den översyn av gemenskapsbeslut om frysning av penningmedel som ska ske med jämna mellanrum, medför att hela förfarandet för antagande av dessa beslut blir behäftat med ett så allvarligt fel att det ska kvalificeras som maktmissbruk och åsidosättande av handläggningsregler, åsidosättande av en väsentlig formföreskrift och åsidosättande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931. Mot bakgrund av dessa synpunkter vidtog förstainstansrätten de åtgärder för processledning som åsyftas i punkterna 17 och 18 ovan.

31 I rådets skriftliga yttrande som inkom till förstainstansrättens kansli den 21 november 2008 gjorde institutionen emellertid gällande att inom ramen för den översyn som ska ske med jämna mellanrum, minst en gång var sjätte månad, av namnen på de personer och enheter som finns i förteckningen i bilagan till förordning nr 2580/2001, såsom föreskrivs i artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931, har varje medlem i rådet rätt att uttala sig om och uppge sin inställning avseende vart och ett av

dessa namn för sig. Rådet har tillagt att varje namn som uppförs på listan ska godkännas enhälligt. Detta innebär att om en medlemsstat motsätter sig att en viss person eller enhet behålls i förteckningen, föreligger inte den majoritet som krävs för att behålla den. Till stöd för sitt påstående har rådet åberopat protokollen från mötena i rådsarbetsgruppen avseende gemensam ståndpunkt 2001/931 (nedan kallad arbetsgruppen GS 2001/931) av den 2 och den 24 juni och av den 2 juli 2008, vilka ingetts som bilagor 1, 3 och 4 till dess svar av den 10 oktober 2008 med anledning av anmodan i beslutet om åtgärder för processledning av den 26 september 2008.

- 32 I Förenade kungarikets skriftliga yttrande avseende sökandens faktiska påståenden avseende förfarandet för antagandet av det angripna beslutet, vilket inkom till förstainstansrättens kansli den 20 november 2008, begränsade sig denna medlemsstat dessutom till att uppge att ”eftersom [förstainstansrättens] förfrågan avsåg det agerande som rådets medlemmar, i egenskap av medlemmar av denna institution, vidtagit, [var] det lämpligare att rådet självt besvara[de] samtliga frågor avseende antagande av lagstiftning inom rådet”.
- 33 Oberoende av den betydelse och den räckvidd som uttalandet av statssekreteraren i House of Lords den 22 juli 2008 ska tillmätas, kan förstainstansrätten mot denna bakgrund inte annat än konstatera, att det med beaktande av handlingarna i akten inte finns något objektivt indicium till stöd för sökandens påstående, att medlemsstaterna i rådet tvingades rösta ”för eller emot” en ”övergripande förteckning” utan att ha möjlighet att uttala sig enskilt och i varje enskilt fall i frågan huruvida det är eller förblir motiverat att uppta eller behålla en viss person eller enhet i förteckningen i fråga.
- 34 De handlingar som rådet har framlagt visar tvärtom att sådana prövningar och förnyade prövningar av de enskilda fallen verkligen äger rum inom arbetsgruppen GS 2001/931. I synnerhet protokollet från mötet i den nämnda arbetsgruppen GS 2001/931 den 2 juli i 2008 visar att medlemsstaternas delegationer fick en förlängd tidsfrist, som löpte

ut den 4 juli 2008, för att uppge om de ”mot bakgrund av de ytterligare uppgifter som en medlemsstat framlagt och den omarbetade motivering som hade utdelats till [dem]” hade ”någon som helst invändning mot att en av grupperna skulle upptas i förteckningen i det nya föreslagna underlaget”. Eftersom detta omnämnande uppenbarligen syftar på sökandens enskilda fall, kan det slås fast att medlemsstaterna uttryckligen förbehöll sig möjligheten att motsätta sig att sökanden skulle behållas i den omtvistade förteckningen, men att de till slut valde att inte använda sig av denna möjlighet.

35 Det följer av det ovanstående att talan inte kan bifallas på den sjätte grunden.

Den fjärde grunden: Åsidosättande av rätten till försvar

36 Det är ostridigt att rådet har antagit det angripna beslutet utan att först ha låtit sökanden ta del av de nya uppgifter eller de nya fakta i ärendet, som, enligt rådet motiverar att sökanden behålls i den omtvistade förteckningen. Det rör sig om de uppgifter eller omständigheter som rör den rättsliga utredning som parquet antiterroriste vid Tribunal de grande instance de Paris inledde i april 2001 och de två ytterligare utredningar avseende vilka framställningar gjordes i mars och i november 2007. Sökanden fick *a fortiori* inte möjlighet att göra gällande sin ståndpunkt i detta avseende innan det angripna beslutet antogs.

37 När det gäller iakttagande av rätten till försvar har det angripna beslutet således antagits utan att de principer som förstainstansrätten fastslog i domen i mål T-228/02 har upprätthållits (se, bland annat, punkterna 120, 126 och 131).

38 Rådet har emellertid gjort gällande att den speciella situation som det befann sig i i förevarande fall inte togs med i beräkningen i förstainstansrättens överväganden, såsom dessa kommer till uttryck i domen i mål T-228/02 avseende de efterföljande besluten om frysning av penningmedel. Förstainstansrätten förutsatte nämligen att den behöriga nationella myndighetens beslut, som utgjorde grunden för det ursprungliga beslutet om frysning av penningmedel, skulle fortsätta att vara i kraft. Förstainstansrätten förutsåg inte möjligheten att detta beslut kunde upphävas eller återkallas trots att rådet fått nya uppgifter som motiverade att den berörda personen eller enheten behölls i den omtvistade förteckningen. Detta var fallet avseende sökanden i juni 2008. Under omständigheterna i förevarande fall ansåg rådet att den målsättning av allmänintresse, som gemenskapen eftersträvar i enlighet med Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1373 (2001), endast kunde uppnås genom att det beslut som var i kraft omedelbart ersattes av ett nytt rådsbeslut som grundades på de nya uppgifter vilka rådet beaktat omgående. Rådet anser att det genom att agera på detta sätt upprätthöll den enda möjliga jämvikten mellan behovet av att i vederbörlig ordning beakta omständigheten att det beslut som hade fattats av en behörig nationell myndighet och som utgjort grunden för det ursprungliga beslutet om att frysa sökandens penningmedel hade återkallats, och behovet av att se till att nämnda penningmedel förblev frysta mot bakgrund av nya uppgifter som det hade fått del av och som enligt rådets mening motiverade att sökanden alltjämt skulle omfattas av de restriktiva åtgärderna. Rådet har tillagt att om tillämpningen av dessa åtgärder på något sätt avbröts, skulle detta omedelbart ha lett till att sökanden hade fått tillgång till sina penningmedel, vilket skulle ha medfört att det angripna beslutet blev verkningslöst. Enligt rådet finns det ingenting i domen i mål T-228/02 som tyder på att rådet inte skulle ha haft rätt att agera på detta sätt med beaktande av de särskilda omständigheterna i fallet.

39 Förstainstansrätten finner att rådets argumentation inte på något sätt styrker dess påstående, att den inte hade kunnat anta det angripna beslutet i enlighet med ett förfarande i vilket sökandens rätt till försvar upprätthölls.

40 Mer specifikt är det påstådda kravet på skyndsamhet inte på något sätt styrkt. Även om det antas att rådet inte var skyldigt att omedelbart avföra sökanden från den omtvistade förteckningen till följd av POAC:s beslut av den 30 november 2007, är det nämligen, i vart fall från och med den 7 maj 2008, den dag som Court of Appeal meddelade sin dom, definitivt inte längre möjligt för rådet att fortfarande stödja sig på Home Secretarys beslut som legat till grund för det ursprungliga beslutet att frysa sökandens

penningmedel. Mellan denna tidpunkt, den 7 maj 2008, och den 15 juli 2008, då det angripna beslutet antogs, hade emellertid mer än två månader förflutit. Rådet har i detta hänseende inte förklarat varför det inte omgående efter den 7 maj 2008, kunde vidta åtgärder antingen för att avföra sökanden från den omtvistade förteckningen eller för att behålla sökanden i denna förteckning på grundval av nya uppgifter.

41 Även om det antas att de franska myndigheterna inte delgav rådet de första uppgifterna om den rättsliga utredning som inleddes i Paris i april 2001 förrän i juni 2008, förklarar detta inte heller varför dessa nya uppgifter inte kunde delges sökanden omgående, om rådet sedan hade tänkt använda dem mot sökanden. Detta gäller i än högre grad, eftersom förstainstansrätten genom beslut av den 12 juni 2008 hade beslutat att återuppta det muntliga förfarandet i mål T-256/07 och slutdatumet för parterna att avge yttranden om Court of Appeals dom, och om det yttrande om denna dom som sökanden hade inkommit med, hade fastställts till den 7 juli 2008. Under hela denna period hade rådet möjlighet att informera sökanden om de "nya omständigheterna" och, i förekommande fall, informera förstainstansrätten om dem, inom ramen för det pågående förfarandet i mål T-256/07. I detta avseende ska det framhållas att rådet i sitt yttrande, som inkom till förstainstansrättens kansli den 7 juli 2008 i nämnda mål, uttryckligen förklarade att det hade för avsikt att omedelbart ta ställning till de "nya omständigheter" som kommit till dess kännedom. Det ska emellertid även framhållas att rådet avstod från att informera sökanden om dessa nya omständigheter, utan att åberopa att något som helst materiellt eller rättsligt hinder för detta förelåg, trots att förstainstansrätten i domen i mål T-228/02 hade ogiltigförklarat ett av rådets tidigare beslut, av just det skälet att ingen sådan information hade lämnats innan beslutet fattades.

42 Det ska tilläggas att varken Court of Appeals dom eller Home Secretarys beslut av den 23 juni 2008 medförde några automatiska eller omedelbara verkningar avseende beslut 2007/868 om frysning av penningmedel, som då var i kraft. I enlighet med principen om presumtion om gemenskapsrättsaktens rättsenlighet fortsatte detta beslut att gälla, med status av lag, oberoende av att dess nationella "substrat" hade försvunnit, så länge det inte återkallats eller förklarats vara ogiltigt inom ramen för en talan om ogiltigförklaring eller till följd av en begäran om förhandsavgörande eller invändning om rättsstridighet (se domen i mål T-256/07, punkt 55 och där angiven rättspraxis).

- 43 Det är således felaktigt i såväl faktiskt som rättsligt hänseende att hävda att det till följd av att Home Secretarys beslut trädde i kraft och att de franska myndigheterna, mer eller mindre samtidigt, informerade om de nya omständigheterna, var nödvändigt att anta ett nytt beslut om frysning av penningmedel så skyndsamt att det inte var möjligt att beakta sökandens rätt till försvar.
- 44 Förstainstansrätten finner dessutom att den omständigheten att rådet i förevarande fall inte beaktade det förfarande som tydligt fastslås i domen i mål T-228/02, trots att det kände till omständigheterna och utan att det fanns något rimligt skäl, kan utgöra ett relevant indicium vid prövningen av den femte grunden avseende maktmissbruk.
- 45 Rådet har vidare gjort gällande att den motivering som sökanden har fått ta del av gör det möjligt för denna att utöva sin rätt att få sin sak prövad i domstol och för gemenskapsdomstolen att utöva sin prövningsrätt. Sökanden har även haft möjlighet att göra sina synpunkter avseende motiveringen gällande, med beaktande av dess rätt till försvar, eftersom rådet omedelbart översände den ansökan genom vilken talan väckts till medlemsstaternas delegationer.
- 46 Denna argumentation, som grundar sig på att garantin av rätten till försvar under det administrativa förfarandet förväxlas med den garanti som följer av rätten till ett effektivt rättsmedel mot en rättsakt som antas efter förfarandet och som går någon emot, har förstainstansrätten redan uttryckligen avvisat i domen i mål T-228/02 (punkt 94 och där angiven rättspraxis).
- 47 Sammanfattningsvis konstaterar förstainstansrätten att upprätthållandet av frysningen av sökandens penningmedel genom det angripna beslutet inträffade vid utgången av ett

förfarande under vilket sökandens rätt till försvar inte beaktades. Denna slutsats kan endast leda till att detta beslut ogiltigförklaras, i den mån det berör sökanden.

48 Även om det under dessa omständigheter inte är nödvändigt att pröva de övriga grunderna för talan, ska förstainstansrätten ändå pröva den andra och den tredje grunden, på grund av deras betydelse med hänsyn till den grundläggande rätten till ett effektivt domstolsskydd.

Den andra och den tredje grunden: Åsidosättande av artikel 1.4 i gemensam standpunkt 2001/931, av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och av bevisbördereglerna, samt åsidosättande av rätten till ett verksamt domstolsskydd

49 I detta avseende erinrar förstainstansrätten inledningsvis om att den i domarna i målen T-228/02 och T-256/07 har fastslagit följande: a) villkoren för genomförande av artikel 1.4 i gemensam standpunkt 2001/931 och artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001, b) den bevisbörda som rådet har i detta sammanhang, c) omfattningen av prövningen inom detta område.

50 Såsom förstainstansrätten angav i punkterna 115 och 116 i domen i mål T-228/02 och i punkt 130 i domen i mål T-256/07, fastställs de omständigheter av faktisk och rättslig natur som påverkar vidtagandet av en åtgärd innebärande frysning av penningmedel gentemot en person, en grupp eller en enhet i artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001. Enligt denna bestämmelse ska rådet enhälligt upprätta, revidera och ändra förteckningen över personer, grupper och enheter, på vilka nämnda förordning ska tillämpas i enlighet med bestämmelserna i artikel 1.4, 1.5 och 1.6 i gemensam standpunkt 2001/931. Den aktuella förteckningen ska alltså upprättas i enlighet med bestämmelserna i artikel 1.4 i gemensam standpunkt 2001/931 på grundval av exakta uppgifter eller fakta i det relevanta ärendet som visar att ett beslut har fattats av en

behörig myndighet beträffande de personer, grupper eller enheter som avses, oavsett om det gäller inledande av undersökningar eller rättsliga åtgärder i fråga om en terroristhandling, försök att begå, delta i eller underlätta en sådan handling, grundat på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier eller en dom om ansvar för sådana handlingar. Med "behörig myndighet" avses en rättslig myndighet eller, om rättsliga myndigheter inte har behörighet på det område som omfattas av denna punkt, en likvärdig myndighet som är behörig på det området. Namnen på de personer och enheter som finns i förteckningen ska enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 ses över med jämna mellanrum, dock minst en gång var sjätte månad, för att man ska försäkra sig om att det är berättigat att behålla dem i förteckningen.

51 I punkt 117 i domen i mål T-228/02 och i punkt 131 i domen i mål T-256/07 drog förstainstansrätten följande slutsatser av nämnda bestämmelser. Ett förfarande som kan leda till att en åtgärd innebärande frysning av penningmedel vidtas med stöd av relevant lagstiftning äger rum på två nivåer, dels på nationell nivå, dels på gemenskapsnivå. En behörig nationell myndighet, i princip en rättslig myndighet, ska inledningsvis fatta ett beslut som svarar mot definitionen i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 gentemot den berörde. Om det rör sig om ett beslut att inleda undersökningar eller vidta rättsliga åtgärder ska detta grundas på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier. Därefter ska rådet enhälligt besluta att föra upp den berörde på den omtvistade förteckningen med stöd av exakta uppgifter eller fakta i det relevanta ärendet som visar att ett beslut har fattats. Härfter ska rådet sedan med jämna mellanrum, dock minst en gång var sjätte månad, försäkra sig om att det är berättigat att behålla den berörde i förteckningen. Det är härvid en viktig förutsättning att rådet, innan det antar ett initialt beslut om frysning av penningmedel, först kontrollerar att det föreligger ett beslut av en nationell myndighet som uppfyller denna definition. Det är vidare nödvändigt att kontrollera vilka åtgärder som vidtagits med anledning av beslutet på nationell nivå vid antagande av påföljande beslut om frysning av penningmedel.

52 I punkt 123 i domen i mål T-228/02 och i punkt 132 i domen i mål T-256/07 erinrade förstainstansrätten vidare om att medlemsstaterna och institutionerna enligt artikel 10 EG har en ömsesidig skyldighet till lojalt samarbete (se domstolens dom av den 16 oktober 2003 i mål C-339/00, Irland mot kommissionen, REG 2003, s. I-11757, punkterna 71 och 72 och där angiven rättspraxis). Denna princip äger allmän tillämplighet och gäller bland annat inom polissamarbetet och det straffrättsliga

samarbetet (allmänt kallat rättsliga och inrikes frågor) (RIF) som regleras i avdelning VI i EU-fördraget. Detta samarbete grundas för övrigt helt på samarbetet mellan medlemsstaterna och institutionerna (domstolens dom av den 16 juni 2005 i mål C-105/03, Pupino, REG 2005, s. I-5285, punkt 42).

- 53 I punkt 124 i domen i mål T-228/02 och i punkt 133 i domen i mål T-256/07 angav förstainstansrätten att det genom bestämmelserna i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 införs en särskild form av samarbete mellan rådet och medlemsstaterna för att gemensamt bekämpa terrorismen. Nämda princip medför, vid tillämpning av dessa bestämmelser, en skyldighet för rådet att i så stor utsträckning som möjligt godta den bedömning som gjorts av den behöriga nationella myndigheten, i synnerhet om det rör sig om en rättslig myndighet, särskilt vad gäller förekomsten av "bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier" som legat till grund för myndighetens beslut.
- 54 Såsom fastslogs i punkt 134 i domen i mål T-256/07, följer det av det ovan anförda att det visserligen ankommer på rådet att bevisa att en frysning av penningmedel som tillhör en person, en grupp eller en enhet är eller förblir lagligt grundad, mot bakgrund av relevant lagstiftning. Denna bevisbördan är emellertid av relativt begränsad omfattning vid gemenskapsförfarandet för frysning av penningmedel. När det rör sig om ett initialt beslut om frysning av penningmedel avser bevisbördan främst förekomsten av exakta uppgifter eller fakta i det relevanta ärendet som visar att ett beslut som uppfyller definitionen i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 har fattats av en nationell myndighet i förhållande till den berörde. Vad vidare gäller ett påföljande beslut om frysning av penningmedel som fattas efter förnyad prövning avser bevisbördan huvudsakligen frågan huruvida frysningen av penningmedel fortfarande är berättigad med beaktande av samtliga relevanta omständigheter i ärendet och, i synnerhet, av vilka åtgärder som den behöriga nationella myndigheten vidtagit med anledning av nämnda beslut.
- 55 När det gäller den kontroll som förstainstansrätten utövar angav denna, i punkt 159 i domen i mål T-228/02 och i punkt 137 i domen i mål T-256/07, att rådet har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning av de omständigheter som ska beaktas vid

vidtagande av ekonomiska och finansiella sanktionsåtgärder enligt artiklarna 60 EG, 301 EG och 308 EG, med stöd av en gemensam ståndpunkt som antagits på området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Detta utrymme för skönsmässig bedömning rör särskilt de lämplighetsöverväganden som ligger till grund för dessa beslut. Även om förstainstansrätten tillerkänner rådet ett utrymme för skönsmässig bedömning på detta område innebär detta emellertid inte (se punkt 138 i domen i mål T-256/07) att rätten inte ska kontrollera rådets tolkning av de relevanta omständigheterna. Gemenskapsdomstolen ska nämligen inte bara pröva huruvida de bevis som åberopats är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, utan även om dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som ska beaktas för att bedöma situationen och om de styrker de slutsatser som dragits. I samband med denna kontroll får förstainstansrätten emellertid inte ersätta den lämplighetsbedömning som gjorts av rådet med sin egen bedömning (se analogt domstolens dom av den 22 november 2007 i mål C-525/04 P, Spanien mot Lenzing, REG 2007, s. I-9947, punkt 57 och där angiven rättspraxis).

56 I förevarande fall konstaterar förstainstansrätten att varken uppgifterna i det angripna beslutet, i dess motivering och i delgivningshandlingen, eller ens uppgifterna i de två svaren till rådet på anmodan i beslutet om åtgärder för processledning av den 26 september 2008, uppfyller de beviskrav om vilka det erinras ovan. Det har således inte visats att det angripna beslutet har antagits i överensstämmelse med bestämmelserna i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001.

57 Rådet har närmare bestämt varken meddelat förstainstansrätten några exakta uppgifter eller fakta i det relevanta ärendet som visar att den rättsliga utredning som parquet antiterroriste vid Tribunal de grande instance de Paris inledde i april 2001, och de två ytterligare utredningar avseende vilka framställningar gjordes i mars och i november 2007, utgör ett beslut i förhållande till sökanden, som uppfyller definitionen i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, vilket rådet har hävdats utan att åberopa något annat stöd för sina påståenden.

I detta avseende ska de mest relevanta delarna i rådets första svar på anmodan i beslutet om åtgärder för processledning av den 26 september 2008 återges i sin helhet:

”3. [Arbets]gruppen [GS 2001/931] har hållit fyra förberedande möten inför rådets antagande av beslutet i fråga, i den mån som beslutet berörde sökanden, nämligen den 2 juni, den 13 juni, den 24 juni och den 2 juli 2008 ...

...

6. Inför dessa möten delade Republiken Frankrike även ut tre handlingar till delegationerna i vilka den nya föreslagna grunden för att uppföra sökanden på förteckningen beskrevs och i vilka skälen till medlemsstatens förslag förklarades. Den tredje handlingen innehöll delvis den text som blev den motivering som rådet antog och som redan lagts till akten i förevarande fall. När handlingarna spreds klassificerades de som konfidentiella av Republiken Frankrike. Rådet underrättade Republiken Frankrike om förstainstansrättens beslut och denna medlemsstat undersöker för närvarande möjligheten att upphäva klassificeringen av handlingarna i fråga som konfidentiella. Rådet har emellertid informerats om att på grund av krav i nationell rätt, kan ett beslut i denna fråga inte fattas inom den tidsfrist som kansliet har fastslagit. Rådet kan därför inte i nuläget efterkomma förstainstansrättens beslut avseende nämnda handlingar eftersom rådet inte får överlämna dem till förstainstansrätten, inte ens med reservation för konfidentiell behandling. Rådet anholder högaktfullt om att förstainstansrätten

ska visa förståelse i detta avseende och förbinder sig att informera rådet så snart som Republiken Frankrike har fattat ett beslut i denna fråga.

...

11. Rådet vill understryka att det inte har mottagit någon annan bevisning avseende den rättsliga utredning som pågår i Frankrike än den som förekommer i motiveringen. Rådet tror sig förstå att sådan ytterligare bevisning är konfidentiell enligt fransk rätt medan utredningen pågår. Rådet har återgett alla viktiga uppgifter avseende utredningen som det förfogade över när det utarbetade sin motivering. En av dessa handlingar som avses i punkt 6 innehöll en mer detaljerad förteckning över de brott som var föremål för utredningen men samtliga dessa omfattades av den allmänna beskrivningen i motiveringen (nämligen en rad brott som samtliga hade en huvudsaklig koppling eller en sidokoppling till en kollektiv rörelse med syfte att allvarligt störa allmän ordning genom hot och terror, liksom finansiering av en terroristgrupp och penningtvätt av direkt eller indirekt vinning av bedrägeribrott mot synnerligen sårbara personer och organiserad bedrägeriverksamhet med koppling till en terroriströrelse).

12. Rådet förfogar inte över några andra uppgifter avseende utredningen än dem som avser arten av de brott som var föremål för utredningen och detaljer om tidpunkterna för utredningens början och när framställningarna om ytterligare utredningar gjordes. Rådet har inte informerats om den exakta identiteten av de personer som utredningen avser. Rådet vet endast att dessa personer förmodas vara medlemmar av PMOI, såsom framgår av motiveringen. Rådet har heller inte mer information om hur utredningen kan förväntas utveckla sig. När det angripna beslutet antogs förfogade rådet sammanfattningsvis inte över någon annan bevisning som 'åberopats mot sökanden' inom ramen för utredningen än den som nämndes i motiveringen."

- 59 Emellertid kan varken rådets förklaringar eller de handlingar som rådet har framlagt, med beaktande av sökandens ifrågasättande av de faktiska omständigheterna och de invändningar som den har framfört, rättfärdiga det angripna beslutet rättsligt sett, i synnerhet med hänsyn till artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001.
- 60 Detsamma gäller rådets andra svar på anmodan i beslutet om åtgärder för processledning av den 26 september 2008. Till detta svar hade institutionen bilagt den icke-konfidentiella versionen av de tre handlingar som nämns i punkt 58 ovan, nämligen de som de franska myndigheterna hade översänt till rådet i juni 2008 och som innehöll uppgifter om den rättsliga utredningen som inletts i Paris i april 2001 och som utvidgats år 2007. Det var på grundval av dessa handlingar som det angripna beslutet antogs.
- 61 I detta avseende har sökanden i synnerhet gjort gällande att den rättsliga utredning som inleddes i Frankrike i april 2001 var en utredning avseende "X", som eventuellt kan ha avsett vissa av sökandens medlemmar eller sympatisörer, men som inte avsåg PMOI som sådan.
- 62 I den första av de tre handlingarna, av den 9 juni 2008, som nämns i punkt 58 ovan, har de franska myndigheterna mycket riktigt endast uppgett att "en rättslig utredning inle[ddes] den 9 april 2001 avseende 17 personer som misstänks tillhöra [PMOI]", att "denna utredning fortfarande på[gick]" och att "24 personer [i] detta läge [var] föremål för förundersökning". Det gavs emellertid ingen förklaring till att dessa myndigheter, i samma handling, hade dragit slutsatsen att "[d]etta förfarande utg[jorde] ett beslut mot [PMOI] av en behörig myndighet enligt lydelsen i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931".

- 63 Rådet har bemött detta påstående som sökanden har framfört, och som inte har bestritts som sådant, med att framhålla att det inte endast är troligt att en sådan situation uppkommer, utan att det även är logiskt och lämpligt i ett sammanhang rörande frysning av penningmedel tillhörande en organisation som PMOI. För det första kan brott såsom kriminell sammanslutning för förberedande av terroristhandlingar, finansiering av en terroristorganisation och penningtvätt med koppling till en terroristorganisation inte begås av organisationen själv, utan endast av de individer som är medlemmar av den. För det andra kan sökanden själv inte bli föremål för rättsliga åtgärder eftersom PMOI inte är en juridisk person.
- 64 Dessa förklaringar strider för det första mot ordalydelsen i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, i vilken det föreskrivs att ett beslut ska fattas ”beträffande de personer, grupper eller enheter som avses”.
- 65 Även om det antas att denna bestämmelse inte ska tolkas bokstavligen krävs det, för att rådets argumentation ska godtas, att denna institution eller den behöriga nationella myndigheten förklarar de specifika och konkreta skälen, i förevarande fall, till att de gärningar som personer som antas vara medlemmar av eller sympatisörer till PMOI har begått ska läggas PMOI till last. Såsom redan har framhållits saknas emellertid en sådan förklaring helt och hållet i förevarande fall.
- 66 I avsaknad av närmare uppgifter är det inte heller längre möjligt att undersöka sanningsenligheten och relevansen beträffande påståendet, i motiveringen, enligt vilket flera av de personer som antas vara medlemmar i PMOI i nuläget är föremål för rättsliga åtgärder avseende brottslig verksamhet med koppling till en terroriströrelse. I detta avseende har sökanden gjort gällande i sin ansökan att den, förutom det fall som avser den rättsliga utredning som inleddes i Frankrike år 2001, inte känner till att någon av dess medlemmar eller sympatisörer är föremål för rättsliga åtgärder i någon av medlemsstaterna för att ha finansierat terroristverksamhet eller annan brottslig verksamhet som berör sökanden, tvärt emot vad som framhålls i motiveringen. Ingen av PMOI:s medlemmar eller sympatisörer har heller någonsin dömts för olaglig

verksamhet med koppling till terrorism eller finansiering av sådan. Rådet har inte på något sätt kunnat vederlägga dessa påståenden i sitt svaromål.

67 Vad gäller de ytterligare utredningar avseende vilka framställningar gjordes den 19 mars och den 13 november 2007 har sökanden också gjort gällande att de inte berör denna på något sätt och att den inte ens är omnämnd i dessa. I rådets första svar på anmodan i beslutet om åtgärder för processledning medgav det att det inte hade informerats om identiteten på de personer som avses i dessa handlingar och att det inte vet mer än att dessa personer antas vara medlemmar i PMOI. Även i detta hänseende är kopplingen mellan personerna i fråga och sökanden, liksom skälen som skulle kunna motivera att den sistnämnda hålls ansvarig för de förstnämndas gärningar, inte på något sätt tydlig.

68 Det finns inte heller några uppgifter i akten som styrker att den rättsliga utredning som inleddes i Frankrike i april 2001, även om det antas att den har gjorts av en "rättslig myndighet", vilket sökanden också har ifrågasatt, enligt denna myndighets bedömning grundas på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier, såsom föreskrivs i artikel 1.4 i rådets ståndpunkt 2001/931.

69 I detta avseende är det riktigt att, i enlighet med punkt 3 b andra strecksatsen i den sista av de tre handlingarna av den 26 juni 2008, som omnämns i punkt 58 ovan, de franska myndigheterna framhöll i rådet att omständigheten att denna rättsliga utredning förekom "visa[de] att de rättsliga myndigheterna ha[de] de 'allvarliga och trovärdiga indicier' som krävs enligt lydelsen i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt [2001/931], som styrker att [PMOI] har haft koppling till terroristverksamhet på senare tid".

- 70 Denna bedömning har emellertid inte gjorts av den behöriga nationella rättsliga myndigheten. I en skrivelse till rådet av den 3 november 2008, ingiven som bilaga 4 till rådets andra svar på anmodan i beslutet om åtgärder för processledning av den 26 september 2008, uppgav dessutom det franska utrikes- och Europaministeriet (ministère des Affaires étrangères et européennes français) (nedan kallat MAEE), med hänvisning specifikt till punkt 3 b andra strecksatsen i den sista av de tre handlingarna av den 26 juni 2008 som omnämns i punkt 58 ovan, att det ”föreföll [ministeriet] lämpligt och rättsenligt att tydliggöra att det gäll[d]e de slutsatser som MAEE hade dragit av de objektiva uppgifter avseende det franska förfarandet, vilka översänts av parquet du Tribunal de grande instance de Paris, i enlighet med artikel 11 [tredje stycket] i straffprocesslagen, och som endast [band] MAEE”.
- 71 Förstainstansrätten framhåller slutligen att rådet på de franska myndigheternas begäran motsatte sig att upphäva klassificeringen av punkt 3 a i den sista av de tre handlingarna som omnämns i punkt 58 ovan som konfidentiell. Denna punkt innehåller en ”sammanfattning av de viktigaste punkter som motiverar att [PMOI] behålls i den europeiska förteckningen” som de franska myndigheterna har sammanställt till vissa av medlemsstaternas delegationer. Enligt MAEE:s ovannämnda skrivelse till rådet av den 3 november 2008, ”är säkerhetsgraden [beträffande uppgifterna i fråga] sådan att det nationella försvaret berörs. [Dessa uppgifter] är därför föremål för skyddsåtgärder för att begränsa spridningen av dem, i enlighet med artikel 413-9 i strafflagen”. ”MAEE kan [således] inte överlämna dem till förstainstansrätten.”
- 72 När det gäller rådets påstående att det är förpliktat att iaktta den princip om konfidentiell behandling som de franska myndigheterna har åberopat, förstår inte förstainstansrätten på vilket sätt denna princip skulle åsidosättas om aktuella fakta i ärendet överlämnades till gemenskapsdomstolen, när den inte åsidosattes då samma uppgifter överlämnades till rådet självt och därefter till regeringarna i de 26 andra medlemsstaterna.
- 73 Förstainstansrätten finner i vart fall att rådet inte kan grunda sitt beslut om frysning av penningmedel på uppgifter eller fakta i det relevanta ärendet som en medlemsstat har

överlämnat, om denna medlemsstat inte är beredd att tillåta att de överlämnas till gemenskapsdomstolen, vilken är behörig att kontrollera detta besluts lagenlighet.

74 I detta avseende ska det erinras om att förstainstansrätten redan i domen i mål T-228/02 (punkt 154) fastslog att domstolsprövningen av lagenligheten av ett beslut om frysning av penningmedel omfattar dels bedömningen av de fakta och omständigheter som åberopats som grund för beslutet, dels prövningen av den bevisning och de uppgifter som ligger till grund för nämnda bedömning, vilket rådet uttryckligen medgav i sina skriftliga inlagor i det mål som ledde fram till förstainstansrättens dom av den 21 september 2005 i mål T-306/01, Yusuf och Al Barakaat International Foundation mot rådet och kommissionen (REG 2005, s. II-3533), vilken efter överklagande upphävdes genom domstolens dom av den 3 september 2008 i de förenade målen C-402/05 P och C-415/05 P, Kadi och Al Barakaat International Foundation mot rådet och kommissionen (REG 2008, s. I-6351). Förstainstansrätten ska även försäkra sig om att rätten till försvar och motiveringsskyldigheten i detta avseende har iakttagits, liksom, i förekommande fall, att de tvingande hänsyn som rådet undantagsvis åberopat för att inte behöva iaktta dessa skyldigheter är välgrundade.

75 I förevarande fall är denna kontroll särskilt viktig, eftersom den utgör den enda processuella garantin för en god jämvikt mellan de krav som sammanhänger med kampen mot internationell terrorism och skyddet för de grundläggande rättigheterna. Rådets begränsning av de berördas rätt till försvar ska uppvägas av en strikt, oberoende och opartisk domstolskontroll (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 2 maj 2006 i mål C-341/04, Eurofood IFSC, REG 2006, s. I-3813, punkt 66). Gemenskapsdomstolarna måste kunna kontrollera att beslutet om frysning av penningmedel är lagenligt och välgrundat. Rådet kan i detta sammanhang inte gentemot dem åberopa att bevisning eller andra uppgifter som rådet använt sig av är hemliga eller på annat sätt konfidentiella (domen i mål T-228/02, punkt 155).

76 Rådets och de franska myndigheternas vägran att, om det så endast är till förstainstansrätten, lämna ut uppgifterna i punkt 3 a i den sista av de tre handlingarna

som omnämns i punkt 58 ovan, får i förevarande fall således till följd att det inte är möjligt för förstainstansrätten att utöva sin kontroll av det angripna beslutets lagenlighet.

- 77 Av detta följer att det under omständigheterna i förevarande fall, såsom de beskrivs ovan, inte är möjligt för vare sig sökanden eller förstainstansrätten att, endast på grundval av de uppgifter som lämnats i rådets svar på anmodan i beslutet om åtgärder för processledning av den 26 september 2008 och i bilagorna till dessa svar, försäkra sig om att det angripna beslutet antogs i enlighet med artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och att det inte innehåller en uppenbart oriktig bedömning.
- 78 Under dessa förhållanden fastslår förstainstansrätten dels att det inte är styrkt att det angripna beslutet har antagits i enlighet med bestämmelserna i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001, dels att sökandens grundläggande rätt till en verksam domstolsprövning har åsidosatts genom just de omständigheter under vilka beslutet antogs.
- 79 Talan kan således vinna bifall på den andra och den tredje grunden.

Rättegångskostnader

- 80 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökanden har yrkat att rådet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom rådet har tappat målet, ska sökandens yrkande bifallas.

- 81 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina egna rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (sjunde avdelningen)

följande:

- 1) Rådets beslut 2008/583/EG av den 15 juli 2008 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2007/868/EG ogiltigförklaras, i den mån beslutet berör People's Mojahedin Organization of Iran.

- 2) Rådet ska bära sin rättegångskostnad och ersätta People's Mojahedin Organization of Irans rättegångskostnad.

3) Republiken Frankrike och kommissionen ska bära sina rättegångskostnader.

Forwood

Šváby

Truchot

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 4 december 2008.

Underskrifter